

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518556160/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

jeg hører, min unge Ven!" hvidskede han „forstaaer De nok at omgaaes et Gevær; men med Jagten er De endnu lidt uvant. Andejagten, min Kjere! er en farlig Jagt – pas paa, hvor De skyder! ikke undtagen herud i Glimen; og vogt os, som ere i Baaden, naar vi komme lige ud for dem; og, for Himlens Skyld! skyd ingen af Hundene!" Jeg gjorde med fuld Stemme de helligste Løvter. „Hys! hys!" sagde han sagte, men lidt vrippen og slog med Haanden – „ikke tale højt paa deres Post!" Dermed ilede han bort, for at bestige det Knubsküb, som læe ved den anden Ende af Søen. Der blev en Taushed af et stivt Qvarteer.

Vejret var skjønt: Solen skinnede varmt, og Luften var klar og stille, Søen saa glat som et Spejl. Kun af og til sprang en Fisk, og satte den blanke Flade i kortvarig Bevægelse, hvorved Billedet af Svirungaards Huse og Træerne i dens Have forplumredes for mit fornøjede Blik, og jeg selv vales af mine søde Sværmerier; saaledes – tænkte jeg da – forstyrres ogsaa vore skjønneste Forhaabninger; saaledes forsvinde vore prægtige Luftslotte; saaledes omskiftes den første stille rene Kjerlighed med Lidenskabens Uro. – Men det duer ikke at være sentimentalisk paa Andejagt; jeg stræbte at forjage slige her saa upassende Tanker, og henvende hele min Opmærksomhed paa Dagens Gjerning og de Pligter, jeg nu havde at opfylde – ikke fordi jeg troede dem saa saare vanskelige; thi endnu havde jeg hverken seet eller hørt en eneste And, og var nær ved at ansee den hele Jagt for en blot Manoeuvre, et Spilfægterie. Jeg tog mærkeligen fejl.

Jeg stod just meget incommoderet af Myg og Fluer, hvilke næsvise Gjæster jeg neppe torde fordriste mig til med Haanden af bortjage, saavel formødelst de erholdre Formaninger, som fordi min Side-mand, den gamle Hr. *Ruricolus*, ved enhver mine Armbevægelser rystede misbilligende med Hovedet og udhvisede et langt, men dæmpet „Hys" gennem Tænderne – jeg stod saaledes, siger jeg, næsten givet til Priis for mine Fjender, mod hvem jeg nu hartad ikke anderledes kunde forsvare mig end ved at puste og sætte alle mine Ansigtsmuskler i Bevægelse: da – da et Plump i Vandet og et Skrig, det rædsoruste jeg i mit Liv har hørt, lød fra hin Ende af Søen, og gjenlød i Bakkerne og mod Svirungaards Bygninger og Hauge. Jeg ahnedé en Ulykke, og raabte forfærdet: „Hr. *Ruricolus*! Kammer-raaden er sikkerlig styrtet i Søen," hvorpaa Hans Velærværdigheé svarede med en Latter, den han dog, som en Forbrydelse mod